

YANILSAMA

—
Polisiye
Gerilim
—

CAMILLA
LÄCKBERG

HENRIK
FEXEUS

Camilla Läckberg, parlak çağdaş psikolojik gerilim kitaplarıyla tanınan, dünya çapında çok satan bir yazardır. Kitapları 60'tan fazla ülkede satılmaktadır ve 43 dile çevrilmiştir.

www.camillalackberg.com

Henrik Fexeus, İsveç'in en çok aranan öğretim görevlilerinden biri ve ödüllü bir mentalisttir. SVT ve TV4'te şaşırtıcı psikolojik deneyler yapmıştır ve ilk kitabı *Zihinleri Okuma Sanatı* ile 2007'de tanınan bir isim olmuştur. Fexeus'un kitapları birçok ödül kazanmış, 1,5 milyondan fazla satmış ve 30'dan fazla dile çevrilmiştir. Henrik, eleştirmenlerce beğenilen Son Yanılsama Üçlemesi'nin ilk bölümü olan gençlik romanı *The Lost* ile 2017'de kurgu yazarı olarak ilk çıkışını yapmıştır.

www.henrikfexeus.se

**CAMILLA LÄCKBERG'İN DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN
DİĞER KİTAPLARI**

Buz Prenses

Vaiz

Yabancı

Saklı Çocuk

Denizkızı

Hayalet Adası

Melek Koleksiyoncusu

Şifre (Ortak yazar: Henrik Fexeus)

Tarikat (Ortak yazar: Henrik Fexeus)

YANILSAMA

Orijinal adı: Mirage

© 2023, Camilla Läckberg ve Henrik Fexeus

Yazarlar: Camilla Läckberg – Henrik Fexeus

İngilizceden çeviren: Güneş Becerik Demirel

Yayına hazırlayan: Kemal Küçükgedik

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nordin Agency aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Şubat 2026 / ISBN '978-625-8593-07-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ayhan Matbaa Basım San. Tic. Ltd. Şti.

Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/41

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38 / Faks (212) 445 05 63

Sertifika no: 44870

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Yanılsama

Camilla Läckberg – Henrik Fexeus

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Güneş Becerik Demirel

YANILSAMA

—
Polisiye
Gerilim
—

CAMILLA
LÄCKBERG

HENRIK
FEXEUS

Bu roman bütünüyle kurmacadır. Romanda yer alan kişi adları, karakterler ve olaylar yazarların hayal ürünüdür. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya mekânlarla herhangi bir benzerlik tamamen rastlantısaldır.

1

On dört gün kala

Niklas yemeğini yavaşça yiyor, masanın karşı tarafındaki ailesine bakıyordu. Henüz 17 Aralık'tı; Niklas'a göre Noel süslerini çıkarmak için biraz erkendi ama kızıyla şimdiden başlamaya karar vermişlerdi. Masanın üzerinde küçük, beyaz porselen Noel Baba figürleri vardı ve oda, Noel ağacı ışıklarının yaydığı sıcak bir parlaklıkla aydınlanıyordu. Ağacı bu kadar erken içeri alırlarsa Noel arifesinde biraz sönük görünebileceğini fark etmişlerdi; bu yüzden ışık şeridini masanın üzerine asmış, normal aydınlatma yerine onu kullanmaya başlamışlardı.

Kızı, içine kırmızı ve yeşil renkte yanıp sönen LED'ler yerleştirilmiş örgü bir kazak giymişti; kendisi ise yemeğin şerefine parlak kırmızı bir Noel kravatı takmıştı. Takımı her zamanki gibi kül gri-siydi. Çılgınlığın da bir sınırı vardı.

Zencefil, biber ve balla kaplanmış ızgara ananastan bir lokma daha alarak çatalını ağzına götürdü. Aslına bakılırsa meyvenin akşam yemeği tabağında yeri olduğuna inanmıyordu ama kızı ananası seviyordu. Muhtemelen onu sulu Kobe bifteğine bile tercih ederdi. Eh, bu da Niklas'a daha fazla et kalacağı anlamına geliyordu.

Masadaki diğerleri de onun gibi yemekleriyle meşguldü; bu yüzden Niklas'ın onlara nasıl baktığını fark etmemişlerdi. Bu iyi olmuştu; muhtemelen biraz şaşkın görünüyor olmalıydı ama elinden gelen bir şey yoktu. Tabiri caizse kendini rahat hissediyordu. Bu yeni bir duyguydü; gerçi sonunda buna ulaşmak için pek de fazla şey gerekmemiştir.

Göz kamaştırıcı bir kariyer gerekmemiştir; her ne kadar son derece başarılı olsa da.

Östermalm'daki Linnégatan'da yer alan görkemli bir daire de gerekmemiştir; her ne kadar kızıyla paylaştığı evi gerçekten takdir etse de.

Gerekli olan tek şey, üçünün masanın etrafında birlikte oturmasıydı.

Altı ay önce yaşadığı suikast girişimi, magazin gazetelerinin sayfalarına kadar yansımış olsa bile artık geçmişte kalmıştı. Elbette hâlâ korumaya ihtiyacı vardı. İşverenin tamamen içi rahat edene kadar, muhtemelen en az altı ay daha böyle devam edecekti; gerçi o kadar uzun süredir bir koruma ekibiyle birlikteydi ki onları ailesi gibi görüyordu.

Aile.

İşte bütün mesele buydu. Kızı on altı yaşındaydı ve bir kadın olma yolunda ilerliyordu; Niklas ona dünyayı öğretme konusunda oldukça iyi bir iş çıkardığını düşünüyordu. Elbette kızı bazen ondan nefret ettiğini söylüyordu ama bu da kuşkusuz sadece ergenliğe özgü bir şeydi. Karşısında ise eski karısı oturuyordu. Altı ay önce ikisinin böyle birlikte vakit geçireceği söylenecekti Niklas buna inanmazdı. Hem de hiç. Ama bu klişe doğrudur; zaman tüm yaraları iyileştiriyordu. Ve şimdi buradalar: Tipik bir modern aile gibi, Noel yemeğini günler öncesinden yiyor ve birbirlerinden nefret etmemeyi başarıyorlardı. Hatta birbirlerine Noel hediyeleri bile vermişlerdi.

Niklas'ın boğazına bir yumru oturdu ve gözlerinin dolduğunu diğer ikisinin fark etmemesi için pencereye baktı. Kar, dışarıdaki karanlığın içinde yumuşak ve güzel bir şekilde yağıyordu. Dünya kusursuz bir kartpostal gibiydi. O an, hayatı da tam olarak öyle görünüyor. Yıllar sonra ilk kez omuzlarında hiçbir gerginlik hissetmiyordu. Başlamak üzere olan bir baş ağrısı da yoktu.

Girişten gelen cızırtılı ses, birinin kapı zilini çaldığını haber veriyordu. Kızı şaşkınlıkla tabağından başını kaldırdı.

“Kim olabilir?” dedi. “Bugün cumartesi. Bu akşam çalışmayacağına söz vermiştin; Noel yemeği yiyecektik.”

“Hiçbir fikrim yok” dedi dürüstçe Niklas, yerinden kalkarken. “İkinizden biriyle de ilgili olamaz, değil mi?”

Eski karısı ve kızı başlarını iki yana salladılar.

Niklas girişe çıktı ve ön kapıya yürüdü.

Kızı mutfaktan, “Eğer bir Noel Baba tuttuysan başın büyük belada” diye seslendi.

Kapı zilini kim çalıyor olursa olsun, sokaktaki koruma ekibinin kapsamlı bir güvenlik kontrolünden sonra içeri aldığı biri olmalıydı. Önceden haber vermemiş olmaları, karşılaşmaya hazırlıklı olması gereken biri olmadığını gösteriyordu.

Kapının hemen yanındaki yüksek çözünürlüklü ekran, dışarıda kimin olduğunu gösterdi: göğsünde kırmızı bir yıldız bulunan, bisiklet kasklı bir adam. Omuzlarında da ince, beyaz bir kar tabakası vardı. Not Just Mail’den¹ bir kurye. Bu, her şeyi açıklıyordu.

“Evet?” dedi Niklas kapıyı açarken.

“Niklas Stockenberg?” dedi adam biraz nefes nefese bir halde, küçük siyah bir zarf uzatırken. “İşte. Size bir mesaj var.”

Zarfın üzerinde hiçbir işaret yoktu. Niklas zarfı aldı ve evirip çevirirken kaşlarını çattı. Arka yüzünde de herhangi bir şey yazmıyordu.

“Kimden geliyor?” dedi başını kaldırarak.

Ama adam gitmişti. Gönderiyi teslim eder etmez, sokağa ve bisikletine inen altı kat merdiveni koşarak inmeye başlamıştı. Muhtemelen bir sonraki teslimatına şimdiden geç kalmıştı.

Niklas kapıyı kapattı, zarfı açınca içinden beyaz bir kâğıt çıktı. Kâğıdı çıkarırken bunun bir kartvizit olduğunu fark etti – hem de lüks bir kartvizit. Kartta isim yoktu. Bunun yerine, sayıya benzer bir şey vardı. Bu alt tarafı boyanmış, büyük bir sekizdi. Şeklin altında bir telefon numarası vardı. Bunun dışında kartvizit boştu.

Niklas kaşlarını çattı. Bu sembolü bilmiyordu ve telefon numarası da tanıdık değildi ama zihninin gerisindeki bir şey ona derhal bunun ne olduğunu bildiğini söyledi. Yıllardır beklediği ancak asla görmeyeceğini umduğu bir mesaj. Niklas bu mesajın geleceğine

1. İsveç’te faaliyet gösteren, bisikletli kuryeleriyle bilinen özel bir dağıtım şirketi. Özellikle şehiriçi hızlı teslimat hizmeti sunar. (ç.n.)

dair beklentisini bastırmiş ve onu zorla hayatından çıkarmıştı; şimdi de buna hazır değildi.

Belki de sadece bir reklamdır, diye düşündü.

Öğrenmenin tek bir yolu vardı. Ceketinin iç cebinden telefonunu çıkardı ve numarayı tuşladı. Elleri titriyordu.

Telefon üç kez çaldıktan sonra, önceden kaydedilmiş bir kadın sesi yanıt verdi.

“Merhaba Niklas Stockenberg. Artık sonuna geldiğimiz bu dönemde hizmetlerimizden memnun kaldığınızı umuyoruz. On dört gün... bir saat... ve... on iki dakikalık... ömrünüz kaldı.”

Telefonu, sanki iletmiş mesajı ezip yok etmek istemiş gibi sıkı sıkıya kavradı. Boğazı daraldı. Artık nefes alamıyordu. Oda dönmeye başladı; düşmemek için elini duvara dayamak zorunda kaldı.

Mutfaktan kahkahalar geliyordu; kızıyla annesi bir şeye gülüyordu.

Niklas girişteki halının üzerine diz çöktü. Neyse ki pahalı ve kalın bir halı almıştı; yoksa dizlerim acırdı, diye düşündü. Gözlerini sıkıca kapatıp düşüncelerini toplamaya çalıştı. Bugünün geleceğini biliyordu. Uzun zamandır biliyordu. Ama bunu düşünmeyi reddetmişti. Sonuçta, diye ummuştu, her şey çok uzun zaman önce olup bitmişti.

“Neredesin baba?” diye seslendi kızı. “Seni uyarıyorum; eğer Noel Baba kostümü giymeye kalkarsan medyaya haber veririm.”

Niklas bir kez daha duvara tutunarak yavaşça doğruldu; boğazını birkaç kez temizledi, çok fazla titremek için ciğerlerini havayla doldurmaya çalıştı. Sonra mutfığa geçti.

Masadaki iki kadın onu görür görmez gülmeyi kestiler.

“Kimdi?” dedi kızı dehşetle. “Hayalet görmüş gibisin.”

Eski karısı ayağa kalktı.

“Düşmeden önce otur” dedi ve onu bir sandalyeye bastırarak oturttu.

Elini alınına koydu.

“Hiç kimse” dedi Niklas. “Yanlış kapıyı çalmışlar.”

“Ter içinde kalmışsın. Fenalaştın mı? Herhangi bir ilaç kullanıyor musun? Ambulans çağıralım mı? Konuş benimle Niklas.”

Niklas başını çevirdi ve kızına gülümsemeye çalıştı.

“Endişelenecek bir şey yok Nathalie” dedi. “Sadece başım döndü.”

Nathalie yan gözle annesine baktı. Niklas, eski karısının omzundaki elini çekti ve kısa bir süre tuttu.

“Teşekkür ederim Mina ama ambulansa gerek yok” dedi. “Birazdan geçer.”

Dışarıda yağan kar artık ne yumuşaktı ne de güzeldi. Soğuk ve amansızdı; Niklas'ı bir kış hapishanesinin içine hapsedmişti. Hareket edemiyordu; kaçıp gitmesi mümkün değildi.

Kaçacak hiçbir yer yoktu.

İki hafta sonra ölmüş olacaktı. Yapılmamış onca işi varken. Mina'ya baktı, bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra yeniden kapattı. Onlar için yapabileceği her şeyi yapmış mıydı? Nathalie'ye iyi bir baba olmuş muydu? Onu özleyecekler miydi? İşyerinde ne diyeceklerdi?

Nathalie'nin kazağı, kırmızı ve yeşil tonlarında neşeyle yanıp sönmeye devam ediyordu.

Gerçekten ölmek istemiyordu.

Kartvizit elinden düşüp yere indi ve Niklas onu olduğu yerde bıraktı.

Derin bir iç çekti ve çenesini sıvazladı.

Son yirmi yıl iyiydi. Hatta çok iyiydi. Ama Mina'ya da söylediği gibi, her şey yakında sona erecekti.

On dört gün, bir saat ve on iki dakika içinde. Gerçi şimdi muhtemelen on dakika daha eksilmişti.

Büyük bir tehdit...

“Merhaba Niklas Stockenberg. Hizmetlerimizden memnun kaldığınızı umuyoruz. On dört gün... bir saat... ve... on iki dakikalık... ömrünüz kaldı.”

Açıklanamayan olaylar...

Adalet bakanı kimliği belirsiz kişiler tarafından tehdit edilmektedir. Aynı zamanda aylardır kayıp bir finansçının iskeleti Stockholm metrosunda bulunur.

Gerçek nedir?..

Noel tatili yaklaşırken Mina Dabiri ve ekibi hem iskeletin gizemini çözmek hem de adalet bakanına yönelik tehdidin kimden geldiğini bulmak zorundadır. Geçen yaz öldürülen arkadaşlarının travmasını henüz atlatamayan ekip için zaman gittikçe daralmaktadır. Mina'ya yardım eden mentalist Vincent Walder'ın ise dünyası dağılmak üzeredir.

Mina ve Vincent serisinin son kitabında bütün sorular cevaplanıyor. Öğrenmeye hazır mısınız?

Çeviren: Güneş Becerik Demirel

